

Arrest

nr. 176 448 van 18 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het ministerieel besluit tot terugwijzing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. KUIJL, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, werd op 19 februari 2007 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van beperkte duur en werd bij beslissing van 6 februari 2008 gemachtigd tot een onbeperkt verblijf in toepassing van het toenmalig artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 oktober 2014 werd zij door het Hof van Beroep van Gent met onmiddellijke aanhouding veroordeeld tot 9 jaar gevangenisstraf uit hoofde van poging tot doodslag met het oogmerk te doden en

met voorbedachten rade en opzettelijke slagen en verwondingen, waarbij deze hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende arbeidsongeschiktheid, hetzij het volledig verlies van een orgaan, hetzij een zware verminking tot gevolg hadden.

Op 19 mei 2016, met kennisgeving op 30 mei 2016, beslist de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een besluit tot terugwijzing waarin de verzoekende partij gelast wordt het grondgebied van het Rijk te verlaten met een verbod er gedurende 10 jaar terug te keren. Dit is het bestreden besluit, dat luidt als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hieronder vermelde vreemdeling onderdaan is van Kosovo;

Overwegende dat betrokkene zich op 8 augustus 2002 vluchteling verklaarde en dat zijn asielaanvraag definitief onontvankelijk werd verklaard door een beslissing van 31 oktober 2002 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing hem betekend per post;

Overwegende dat betrokkene op 27 mei 2003 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat betrokkene bij vonnis van 30 juni 2005 van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Dinant als staatloze werd erkend;

Overwegende dat hij op 8 februari 2007 werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat het Kosovaarse Ministerie van Binnenlandse zaken op 29 oktober 2014 heeft bevestigd dat betrokkene onderdaan is van Kosovo en dat er geen bezwaar is tegen zijn terugkeer; derhalve kan hij geen aanspraak maken op recht op verblijf op basis van zijn staatloosheid;

Overwegende dat hij zich op 2 oktober 2012 schuldig heeft gemaakt aan poging om opzettelijk met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, te doden; aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen hebbende hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking tot gevolg gehad, feiten waarvoor hij op 21 oktober 2014 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 jaar, met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 15 juni 2015 stelt dat "betrokkene reeds sinds 2002 in België is en thans 57 jaar oud is; dat hij quasi geen banden meer heeft met zijn land van oorsprong (Kosovo) en dat zijn familie (echtgenote, kinderen en kleinkinderen) legaal in het land verblijven; dat zijn echtgenote en kinderen hem regelmatig komen bezoeken in de gevangenis; dat in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden moet worden vastgesteld dat om voormelde redenen de verwijdering uit België niet zou stroken met voormelde bepaling";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de terugwijzing niet gerechtvaardigd is;

Overwegende dat betrokkene op 21 oktober 1985 te Mitrovic gehuwd is met H.Z. (...), geboren te Pantine op 10 augustus 1964, Vaderlandsloos; dat ze legaal in het Rijk verblijft en dat ze op bezoek komt in de gevangenis;

Overwegende dat uit dit huwelijk vier kinderen werden geboren, H.N. (...), geboren te Mitrovic op (...)1985, van Servische nationaliteit, overleden op 21 juli 2004; H.H. (...), geboren te Mitrovic op (...) 1988, vaderlandsloos; H.B. (...), geboren te Mitrovic op (...) 1992, vaderlandsloos en H.B. (...), geboren te Mitrovic op (...) 1996, vaderlandsloos; dat ze legaal in het Rijk verblijven en op bezoek komen in de gevangenis;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende, met betrekking tot de hechtheid van de sociale en culturele banden met het herkomstland en het gastland, dat betrokkene in België aangekomen is op 44 jarige leeftijd, 14 jaar geleden;

Overwegende dat hij sociale banden ontwikkeld heeft op het grondgebied;

Overwegende evenwel dat hij het grootste deel van zijn bestaan in Kosovo doorbracht, net als zijn echtgenote die in België aangekomen is op 38 jarige leeftijd, 14 jaar geleden;

Overwegende dat zijn kinderen 28, 24 en 20 jaar oud zijn; dat niet blijkt dat tussen hen een meer dan bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat, afgezien van de normale affectieve banden;

Overwegende dat er geen onoverkomelijke hinderpaal is om regelmatig contact tussen betrokkene en zijn familie te onderhouden, daar de familie het land op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen;

Overwegende dat niets wijst op het bestaan van elementen met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken;

Overwegende dat betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en het risico op herhaling niet is uitgesloten;

Overwegende dat het Hof van Beroep van Antwerpen in haar arrest stelt dat betrokkene "een totaal gebrek aan respect getoond heeft voor de fysieke integriteit van zijn slachtoffers; dat hij op bijzonder drieste en brutale wijze te werk gegaan is; dat hij een zeer groot gevaar uitmaakt voor onze maatschappij en de ongemene agressiviteit, driestheid en brutaliteit waarmee hij is te keer gegaan, ongetwijfeld voor de slachtoffers zeer traumatiserend waren en onderstrepen de buitengewone ernst van de feiten";

Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat het niet opportuun is het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te volgen;

Overwegende dat een terugwijzing hiertoe dus een gepaste maatregel is;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij werpt vooreerst volgende exceptie op van machtsoverschrijding:

"Doordat de bestreden beslissing dd. 19 mei 2016, zoals betekend aan verzoeker op 30 mei 2016, enkel ondertekend is door mevrouw A.P. (...), attaché;

Terwijl een Ministerieel Besluit tot terugwijzing enkel kan genomen worden door de minister en geen enkele vorm van delegatie hierbij mogelijk is.

De bestreden beslissing werd op 30 mei 2016 aan verzoeker ter kennis gegeven door de heer Wim Adriaenssens, Directeur van de gevangenis te BEVEREN alwaar verzoeker op heden verblijft.

Uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de terugwijzing beveelt van verzoeker.

Echter, deze beslissing is niet door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ondertekend.

De beslissing is enkel ondertekend door mevrouw A.P. (...), in haar hoedanigheid van attaché.

Aldus blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de bestreden beslissing werd getroffen door mevrouw A.P. (...), attaché bij de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken.

De vraag rijst dan ook of de betrokken ambtenaar, in haar eigenste hoedanigheid, te dezen bevoegd is om het voorliggend Ministerieel Besluit te nemen.

Verzoeker is de mening toegedaan dat het niet het geval is.

Het nagaan of een administratieve rechtshandeling werd gesteld door een daartoe bevoegd orgaan is een kwestie die de openbare orde raakt, zodat Uw Zetel dit zo nodig ambtshalve dient op te werpen en te onderzoeken.

De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan dient rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong te vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet.

Onbevoegdheid doet zich dan ook voor als een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet of door de wet is gemachtigd.

De administratieve rechtshandeling is aldus pas wettig indien zij uitgaat van het wettelijk aangewezen orgaan. Er is sprake van onbevoegdheid wanneer niet aan deze vereiste is voldaan (A. WIRTGEN, "Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder", Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld.

Deze overheid kan de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt. In de eerste plaats is dus vereist dat de delegatie wettelijk toegestaan is (A. VRANCKX, Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

Overeenkomstig artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet is de 'Minister' bevoegd om beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te treffen.

Op 11 oktober 2014 legt de heer Theo Francken de eed af als Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. Artikel 18 van het Koninklijk Besluit van 5 februari 2015 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, toegevoegd aan de Minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken, oefent de voogdij uit over:

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;

3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;

4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers;

5° het Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel.”

De bevoegdheden van een Staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het Koninklijk Besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen.

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikel 90, tweede lid, 93 en 99.”

Uit de samenlezing van dit artikel en de bepalingen van voormeld Koninklijk Besluit van 24 maart 1972 wordt afgeleid dat de Staatssecretaris in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen in principe dezelfde bevoegdheden heeft als een Minister.

Derhalve is de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook bevoegd voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Er kan dan ook worden besloten dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie inderdaad bevoegd is voor de materie vermeld in artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat hij, net als een Minister, kan delegeren indien de Vreemdelingenwet dit toelaat.

De thans bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 20 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare of de of de veiligheid van het land heeft

geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts gevolgen mag worden na advies van de Commissie van advies voor Vreemdelingen bij een in Ministerraad overlegd besluit.

[...]

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en mogen niet op economische redenen berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van zijn vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

[...].”

Er dient te worden vastgesteld dat betreffende de beslissing tot terugwijzing geen enkel wettelijk instrument voorziet in de delegatie van bevoegdheid van de Minister c.q. Staatssecretaris naar zijn gemachtigde.

Nochtans moet voor een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid in de eerste plaats een zodanige delegatie toegestaan zijn door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan de overheid heeft opgedragen. Daarnaast is tevens een delegatiebesluit vereist.

Te dezen voorzien de toepasselijke wettelijke bepalingen echter niet in een delegatiemogelijkheid aan een gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris.

Temeer gelet op het feit dat ook het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met de navolgende aanpassingen, niet voorziet dat aan een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken delegatie van bevoegdheid zou zijn verleend voor de toepassing van artikel 20 van de Vreemdelingenwet inzake een Ministerieel Besluit tot terugwijzing.

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een daartoe niet bevoegd orgaan.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt immers deze onbevoegdheid.

Geen enkele vorm van delegatie is mogelijk, terwijl de bestreden beslissing in casu niet door de Minister of de Staatssecretaris werd genomen, zoals uit het ontbreken van diens handtekening blijkt.

Dat deze vaststelling in principe volstaat om te besluiten tot de nietigheid van bestreden beslissing.

Aldus dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat het middel ernstig is.”

2.1.2. De verwerende partij laat na hierop te repliceren in haar nota met opmerkingen.

2.1.3. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

De artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepalen het volgende:

“Art. 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. Vande Lanotte en G. Goedertier, Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. Joassart, *“Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”*, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 oktober 2014 blijkt dat mijnheer T. FRANCKEN benoemd werd tot staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, toegevoegd aan de minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken.

Bij koninklijk besluit van 5 februari 2015 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Hij heeft onder meer de voogdij over de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Er dient verder als principe gehanteerd te worden dat de staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft en zulks blijkt ook uit haar titel. Bijgevolg kan worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie bevoegd is voor het nemen van individuele beslissingen op grond van de vreemdelingenwet. Hij kan eveneens op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de vreemdelingenwet dit toelaat.

Het bestreden besluit werd genomen in uitvoering van artikel 20 van de vreemdelingenwet, dat echter niet voorziet in een delegatie van bevoegdheid van de minister c.q. de staatssecretaris aan een gemachtigde om een besluit tot terugwijzing te nemen.

De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande worden bijgetreden waar zij stelt dat een ministerieel besluit niet kan worden genomen door een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Echter, het administratief dossier bevat een door de staatssecretaris T. FRANCKEN ondertekend ministerieel besluit tot terugwijzing ten aanzien van de verzoekende partij, het in casu bestreden besluit. De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat het bestreden besluit werd genomen door genoemde staatssecretaris, maar dat aan haar een eensluidend afschrift van dit door de staatssecretaris ondertekend besluit werd ter kennis gebracht bij schrijven van attaché A.P. In zoverre de verzoekende partij meent dat het besluit werd genomen door de attaché is deze bewering incorrect. Haar grief is gericht tegen de akte waarmee het besluit van de staatssecretaris ter kennis werd gebracht en die voor "eensluidend" werd ondertekend door de attaché A.P. en kan om voorgaande redenen niet worden aangenomen.

De Raad herinnert hierbij aan het bepaalde in artikel 62 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. Zij worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die een afschrift ervan ontvangen, door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of door diens gemachtigde;(...)"

Uit voorgaande bepaling blijkt dat de verzoekende partij bij de kennisgeving een afschrift van een beslissing ontvangt en niet per definitie de door de auteur ondertekende beslissing zelf. Voorts schrijft geen enkele wettelijke bepaling voor dat het afschrift zoals het aan de betrokkene wordt ter kennis gebracht formeel de handtekening van de auteur bevat, zodat de grief van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen gelet op het voorgaande niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

De exceptie van machtsoverschrijding kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In wat zij als een eerste middel benoemt, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel luidt als volgt:

"Doordat er een Ministerieel Besluit tot terugwijzing wordt uitgevaardigd tegen verzoeker.

Terwijl dit in strijd is met zijn recht op gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM en de bestreden beslissing als dusdanig, ingaand tegen het negatieve advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, manifest onredelijk en disproportioneel is.

Het Ministerieel Besluit tot terugwijzing moet een wettelijke basis kennen en een legitiem doel nastreven.

Het Ministerieel Besluit mag uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Aldus moet de vreemdeling door zijn persoonlijke gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid hebben geschaad, of de door de wet aan zijn verblijf gestelde voorwaarden niet hebben nageleefd.

Bovendien moet alvorens een Ministerieel Besluit wordt uitgevaardigd, steeds nagegaan worden of de vreemdeling wel een actueel gevaar voor de openbare orde uitmaakt.

Verzoeker werd op 21 oktober 2014 bij arrest van de 17de Correctionele Kamer van het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 jaar uit hoofde van poging moord en opzettelijke slagen en verwondingen.

Verzoeker erkent absoluut dat dit een zeer ernstige strafrechtelijke inbreuk is.

Het moge echter benadrukt worden dat het vaststellen van een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde op zich niet volstaat, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de vreemdeling en zijn gezin (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 18 december 2014, arrest nr. 135.326).

Er dient dus een correcte en concrete, billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en specifieke omstandigheden van de vreemdeling enerzijds, en het algemeen belang anderzijds, dit alles volgens de proportionaliteitstoets.

Aldus moet bijzondere aandacht worden geschonken aan het gedrag van de vreemdeling, alsook aan het belang en welzijn van diens familieleden met rechtsgeldig verblijf ten Rijke.

Ingevolge artikel 8, eerste lid EVRM heeft eenieder immers recht op respect voor zijn familie en gezinsleven.

Het tweede lid van artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijke en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft een aantal criteria geformuleerd ten leidraad voor nationale overheden in de beoordeling van dergelijke zaken, de zogenaamde Boultif- en Ünner- criteria.

De acht guiding principles uit de zaak Boultif zijn:

1. De aard en ernst van het misdrijf
2. De duur van het verblijf van de klager in gastland
3. De tijd die is verstreken sinds het misdrijf is begaan en het gedrag van de klager gedurende die periode
4. De nationaliteiten van de betrokken personen
5. De familiesituatie van de klager
6. Of de partner wist van het misdrijf toen hij of zij de relatie begon met de klager
7. Of er kinderen zijn, en wat hun leeftijd is
8. De ernst van de moeilijkheden die de partner zal ondervinden in het land waarheen de klager wordt uitgewezen

De twee bijkomende criteria uit de zaak Ünner zijn:

9. Het belang en het welzijn van de kinderen, namelijk de ernst van de moeilijkheden voor de kinderen in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen
  10. De sterkte van de sociale, culturele en gezinsbanden met het gastland en het land van herkomst
- Onderstaande punten dienen derhalve te worden benadrukt.

2.1.1. Met betrekking tot het misdrijf

De feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld vonden plaats in een zeer specifieke context.

Verzoeker was het slachtoffer geworden van een nachtelijke inbraak in zijn huis, waarbij de dader op heterdaad werd betrapt. Verzoeker kende deze dader.

Wegens de achtergrond van verzoeker, namelijk zijn medische toestand, zijn herkomst uit Kosovo en de veelvuldige traumatische ervaringen ten tijde van de oorlog, hebben de feiten bij hem een heftige stressreactie teweeggebracht. Hij voelde zich immers bedreigd.

Hij is zijn zelfbeheersing verloren en heeft, in de gedachte zijn familie te beschermen, de ten laste gelegde feiten gepleegd.

Verzoeker heeft zichzelf na de feiten echter vrijwillig aangeboden bij de politiediensten en heeft spontaan een verklaring afgelegd. Hij gaf hierbij uitdrukkelijk aan niet moeilijk te willen doen en respect te hebben voor de politie. Dit geeft de het schuldinzicht van verzoeker weer, waarbij hij actief

rekenschap neemt voor de gepleegde feiten en een geestesgesteldheid verwerft die recidive net zal voorkomen.

Hoewel de feiten ernstig zijn, dienen zij steeds in het licht van hun bijzondere context te worden geplaatst.

Niet alleen heeft verzoeker zijn verantwoording vrijwillig afgelegd en zijn volledige verantwoordelijkheid spontaan opgenomen, waardoor hij op heden zijn straf aan het uitvoeren is, de context van de feiten is dermate specifiek dat in geen geval kan worden vastgesteld dat verzoeker een gevaar voor de maatschappij uitmaakt.

Dit wordt thans bevestigd door het feit dat verzoeker lopende het gerechtelijk onderzoek reeds na twee maanden in vrijheid werd gesteld. Op 10 december 2012 werd hij immers in vrijheid gesteld. Ook toen werd dus geoordeeld dat hij geen gevaar uitmaakte voor de openbare veiligheid.

Gedurende bijna 2 jaar verliep deze invrijheidstelling perfect. Verzoeker gedroeg zich correct en heeft nooit voor enige problemen gezorgd.

Op 21 oktober 2014 werd hij veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent, waarbij zijn onmiddellijke aanhouding werd uitgesproken. Verzoeker zit sindsdien zijn straf uit in de gevangenis te Beveren (stuk 3).

Dit toont toch aan dat verzoeker gedurende zeer lange tijd (22 maanden) na de feiten die als reden voor zijn verwijdering worden ingeroepen geen enkel gevaar heeft uitgemaakt voor de openbare orde.

Bovendien ligt deze vaststelling volledig in lijn met zijn goede gedrag voor de feiten.

Verzoeker heeft immers, sinds zijn aankomst in België 14 jaar geleden en buiten deze éénmalige feiten, inderdaad een perfect genormaliseerd bestaan heeft geleid.

Verzoeker heeft steeds financieel ingestaan voor het welzijn van zijn gezin. Zo werkte hij bij de kringwinkel Den Azalee te Sint-Niklaas en te Sint-Gillis-Waas.

De vele verklaringen van collega's in beide kringwinkels en van burens getuigen van de inzet, betrouwbaarheid en werkhethiek van verzoeker:

"Ik vind hem namelijk de meest betrouwbare, klantvriendelijke en hardwerkende medewerker die ik onder mijn begeleiding heb gehad." (stuk 4)

"In eer en geweten kan ik stellen dat B. (...) uitblonk inzake werklust, tempo, loyaliteit, correctheid en betrouwbaarheid." (stuk 5)

"Als werkleider ten dienste van den azalee Sint-Niklaas heb ik B. (...) altijd gekend als een eerlijke, vriendelijk behulpzame, en goedlachse man." (stuk 6)

"B. (...) is een goede werkracht, deed altijd wat er van hem verwacht werd, is correct in omgang, nooit afwezig, zeer stipt, draait mee in onze maatschappij, is werkwilleg en gemotiveerd. Ondanks tijdgebrek voel ik me genooddaakt om dit schrijven naar u te richten, aangezien dat ik in B.H. (...) een goede burger zie."

(stuk 7)

"Wij hebben B.H. (...) altijd gekend als een correcte, eerlijke, behulpzaam, sociale en respecterende persoon." (stuk 8)

Ook hier wordt bevestigd dat verzoeker absoluut geen agressief persoon is:

"Ik heb B. (...) ook nooit verbale agressie of gelijk welke andere vorm van agressie weten doen naar andere personen integendeel." (stuk 4)

"Alhoewel ik ten zeerste afkeur wat hij die dag aan het station deed, weet ik dat B. (...) een goed mens is met zijn hart op de juiste plaats." (stuk 5)

"Nooit heb ik hem in aanvaring geweten, niet met collega's en ook niet met werkleiders." (stuk 6)

Het gedrag van verzoeker ten tijde van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, komt dus niet overeen met het algemene gedrag van verzoeker.

Zijn gedrag kent geen crimineel patroon.

Dit wordt tevens bevestigd door het feit dat hij onberispelijk gedrag vertoont in de penitentiaire instelling.

Al het voorgaande spreekt dan ook de motivering van de bestreden beslissing tegen die stelt dat er actuele redenen van openbare orde aanwezig zouden zijn. Uit de volledige levensloop van verzoeker blijkt immers onvoldoende dat hij een reële en actuele bedreiging zou vormen voor onze maatschappij.

De terugwijziging van verzoeker is dus niet noodzakelijk in een democratische samenleving.

Bovendien stelt verzoeker zich de vraag of de motivering dat "er mag worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde" zijn situatie voldoende naar eigen waarde beoordeelt. Het vaststellen van een "voortdurend" gevaar strookt immers niet met de vereiste om het actuele en reële karakter van de bedreiging na te gaan en te motiveren.

Dat de terugwijzigingsmaatregel niet verantwoord is, en een schending uitmaakt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.2. Met betrekking tot de belangenafweging

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien Staten overeenkomstig dit artikel verplicht zijn het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden, dient er een correcte en redelijke belangenafweging plaats te vinden.

Er dient aldus rekening te worden gehouden met het verdienstelijk gedrag van verzoeker naast de feiten. Verzoeker heeft in het verleden immers jaren aan een stuk een positieve bijdrage geleverd aan de Belgische maatschappij en economie.

Een van zijn voormalige werkgevers is zelfs expliciet bereid zijn tewerkstelling, bij vrijlating uit de gevangenis, verder te zetten (stuk 4).

Dat de bestreden beslissing aldus het evenredigheids- en het proportionaliteitsbeginsel schendt.

Temeer gezien verzoeker een echtgenote, drie kinderen, en een kleinkind heeft die allen een verblijfsrecht hebben in België:

- Mevrouw H.Z. (...), geboren te Pantine (Kosovo) op (...) 1964, vaderlandloos (echtgenote);
- De heer H.N. (...), geboren te Mitrovic (Kosovo) op (...) 1985, van de Servische nationaliteit, thans overleden op 21 juli 2004 (zoon);
- De heer H.H. (...), geboren te Mitrovic (Kosovo) op (...) 1988, vaderlandloos (zoon);
- Mevrouw H.B. (...), geboren te Mitrovic (Kosovo) op (...) 1992, vaderlandloos (dochter);
- Mevrouw H.B. (...), geboren te Mitrovic (Kosovo) op (...) 1996, vaderlandloos (dochter).

Het jongste kind van verzoeker, mevrouw H.B. (...), is heden 20 jaar oud en is nog schoolgaand.

De twee andere kinderen van verzoeker dragen reeds zelf bij tot de Belgische economie, aangezien zij beiden tewerkgesteld zijn. Eén van deze kinderen, de heer H.H. (...), heeft intussen zelfs een eigen gezin, met een vrouw en een jonge dochter, H.A. (...), die in België werd geboren in oktober 2013, zodat verzoeker inmiddels grootvader is geworden. De heer H.H. (...) en zijn vrouw zijn inmiddels in blijde verwachting van hun tweede kindje, dat uitgerekend is voor 14 juni 2016.

Verzoeker had tevens nog een vierde zoon, zijn eerstgeboren kind. Deze is echter op 19-jarige leeftijd overleden in een verkeersongeval in België in 2004. Wijlen de heer H.N. (...) ligt begraven op de begraafplaats te Robermont in België. (stuk 9)

Het verlies van de heer H.N. (...) is een bijzondere traumatische gebeurtenis geweest voor het gezin dat hier erg onder heeft geleden. Zeker na de trauma's die zij uit de oorlog in Kosovo hebben opgelopen. Mevrouw H.Z. (...) heeft hier zelfs medische ondersteuning voor gezocht (stuk 10).

Het gezin vindt op heden nog steeds de noodzakelijke steun en toeverlaat bij elkaar. Dat is ook één van de redenen dat het gezin zo hecht is en zo nauw aan elkaar hangt. Dat de familiale band bijzonder solide is, blijkt ondermeer uit het feit dat de familieleden van concluant hem wekelijks bezoeken in de penitentiaire instelling.

Alle voorgaande argumenten wijzen erop dat de band van verzoeker met België ijersterk is.

Alle belangen van verzoeker en zijn gezin liggen hier.

Het zou dan ook ondenkbaar zijn verzoeker terug te wijzen, zeker gepaard gaande met een inreisverbod van 10 jaar, terwijl zijn overleden zoon in België ligt begraven en het hele gezin van verzoeker al 14 jaar in België is en zij hier allen legaal verblijven.

Het zou bovendien onmenselijk zijn om van de gezinsleden van concluant te verwachten zich terug in Kosovo te vestigen teneinde het familieleven daar verder te zetten.

Niet alleen spelen de trauma's van de oorlog hierin een belangrijke rol, ook het feit dat verzoeker en zijn echtgenote intussen grootouders zijn geworden in België is niet onbelangrijk. Er kan van de zoon H.H. (...) en zijn gezin met en jong dochtertje van 2 jaar en binnenkort een baby immers niet verwacht worden dat zij plots naar Kosovo verhuizen en alles achterlaten, ook huidig werk.

Ook de andere twee kinderen van verzoeker zijn na 14 jaar volledig in onze samenleving geïntegreerd en kunnen niet plots het land weer verlaten.

Dit alles geldt a fortiori gelet op het feit dat de oudste zoon van concluant, wijlen de heer H.N. (...), in België begraven ligt.

Bovendien dien in dit kader opgemerkt te worden dat zowel de echtgenote van verzoeker als hun drie kinderen allen officieel vaderlandloos zijn.

Het zou absoluut onmenselijk zijn om deze familie uit elkaar te trekken, dan wel van hen te verwachten hun begraven zoon, werk en banden met België achter te laten teneinde terug te keren naar een land waar zij geen banden meer mee hebben en enkel traumatische herinneringen aan overhouden.

Zo getuige ook de brief die het gezin van concluant op heden aan uw zetel richt. (stuk 11)

De terugwijzing zou een zoveelste ondenkbaar zware beproeving zijn.

Het mag tenslotte niet vergeten worden dat ook concluant als staatloos werd erkend op 30 juni 2005 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dinant. De Kosovaarse overheid heeft jaren aan een stuk geweigerd enige band met concluant te erkennen.

Dit toont duidelijk aan dat concluant geen enkele sociale of culturele band meer heeft met Kosovo.

Hij is er jaren niet welkom geweest en België heeft dit officieel vastgesteld. Zijn statuut als staatloze is formeel door een gerechtelijk vonnis vastgesteld in 2005.

Het is dus inderdaad onmogelijk voor concludant om zijn familieleven buiten België te beleven, waardoor de terugwijzing een zware belemmering van zijn gezinsleven zou inhouden.

In de bestreden beslissing wordt volledig voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker van de 14 jaar dat hij in België verblijft, minstens 11 jaar lang expliciet verstoten is door zijn land van oorsprong. Nochtans bewijst dit uitdrukkelijk het complete gebrek aan banden met zijn herkomstland.

Bovendien wordt ook voorbijgegaan aan het feit dat de hele familie van verzoeker op heden nog steeds vaderlandloos zijn. Ook zij worden dus uitdrukkelijk reeds jaren niet meer erkend door hun land van herkomst en hebben hierdoor géén nationaliteit.

In tegenstelling tot de motivering van de bestreden beslissing, is het niet zo dat de familie van betrokkene het land op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen. De familie van betrokkene is immers vaderlandloos. Hoewel zij met hun verblijfsrecht in België inderdaad gemakkelijk binnen de Schengenzone kunnen reizen aan de hand van een speciaal reisdocument – grijze omslag – dat zij kunnen aanvragen, zullen zij voor de gebieden buiten de Schengenzone meestal een visum behoeven. Dit visum dient dan lang op voorhand aangevraagd te worden via de Ambassade van het land van bestemming. Ook voor een reis naar Kosovo geldt dat naast de grijze omslag een visum vereist is vanaf een reisduur van meer dan 15 dagen.

Dat de terugwijzing van verzoeker zijn familieleven dus zo goed als onmogelijk maakt.

Dat dit bovendien zo zal zijn gedurende 10 jaar, aangezien de bestreden beslissing een inreisverbod voor 10 jaar inhoudt.

Zijn terugwijzing staat dan ook in strijd met het feit dat concludant géén actuele bedreiging vormt voor de maatschappij, met de duur van zijn verblijf in België, met zijn sterke en duurzame familiale en economische banden met België, en met het totaal gebrek aan banden met Kosovo.

Alle criteria dienen eenzelfde gewicht te worden toebedeeld en mogen in geen geval als secundair worden beschouwd ten opzichte van de aard en ernst van het misdrijf.

De specifieke toestand van concludant in haar geheel dwingt aldus tot de volgende conclusie:

In de bestreden beslissing is van een correcte en billijke belangenafweging géén sprake.

De terugwijzing van concludant maakt een schending uit van artikel 8 EVRM daar de inmenging niet proportioneel is tot het nagestreefde doel. Ook het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

Dat dit alles a fortiori geldt gelet op het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

De vreemdeling dient inderdaad vooraf te worden gehoord door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen wanneer het een staatloze betreft of in de gevallen bepaald bij Koninklijk Besluit (artikel 31 van het Verdrag van 28 september 1954 betreffende de status van staatlozen).

Verzoeker is een staatloze.

Verzoeker voldoet bovendien aan alle drie de afzonderlijke gevallen zoals bepaald in artikel 13 van het Koninklijk Besluit dd. 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

1. Hij heeft voorafgaandelijk aan zijn strafrechtelijke veroordeling een werkelijk huwelijksleven onderhouden met zijn in België wettelijk verblijvende echtgenote.
2. Hij oefent mee het ouderlijk gezag uit over drie kinderen die wettelijk in het Rijk verblijven.
3. Hij onderhoudt een effectieve echtelijke en familiale relatie in de periode dat hij van zijn vrijheid beroofd is.

Het advies van de Commissie wordt met redenen omkleed. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de ernst van de strafrechtelijke inbreuken.

De Commissie verleende haar advies op 10 augustus 2015, en adviseerde het voorstel tot uitzetting negatief.

Ze steunde dit advies op de volgende overwegingen (stuk 2):

“De commissie geeft zich rekenschap van de ernst van de feiten, maar er dient ook rekening te worden gehouden met andere factoren.

Betrokkene is reeds sinds 2002 in België en is thans 57 jaar oud. Hij heeft quasi geen banden meer met zijn land van oorsprong (Kosovo) en zijn familie (echtgenote, kinderen en kleinkinderen) verblijven legaal in het land. Zijn echtgenote en kinderen komen hem regelmatig bezoeken in de gevangenis.

In het licht van artikel 8 EVRM moet worden vastgesteld dat om voormelde redenen de verwijdering uit België niet zou stroken met voormelde bepaling.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Commissie van oordeel dat een ongunstig advies moet worden uitgebracht met betrekking tot de vraag van de Algemene Directie Vreemdelingenzaken over het voorstel tot uitzetting van B.H. (...),

overeenkomstig artikel 20 van de wet van 15 december 1980.”

Dat alle aangehaalde elementen ter kennis waren van de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dat er nochtans onvoldoende gewicht werd gegeven aan deze precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individuele geval.

Dat aldus niet tot een billijke afweging werd gekomen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel ernstig is."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM.

Hij erkent een ernstige strafrechtelijke inbreuk te hebben gepleegd naar aanleiding waarvan hij veroordeeld werd in 2014, doch verwijst naar de zeer specifieke context waarin het misdrijf heeft plaatsgevonden en stelt dat hij zijn zelfbeheersing verloren had toen hij het slachtoffer werd van een nachtelijke inbraak in zijn huis. Hij zou snel in vrijheid zijn gesteld en gedurende zeer lange tijd, naar eigen zeggen 22 maanden, geen gevaar hebben uitgemaakt voor de openbare orde. De door hem bijgevoegde verklaringen zouden aantonen dat hij geen agressief persoon is. Er zou derhalve niet gesteld mogen worden dat hij een voortdurend gevaar betekent voor de openbare orde. Hij stelt drie kinderen een echtgenote en een kleinkind te hebben die allen verblijven in België. Zijn zoon zou in België zijn begraven en het hele gezin zou al 14 jaar in België verblijven. De band met zijn gezin zou ijzersterk zijn. Hij verwijst naar het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 21 oktober 2014 werd opgesloten uit hoofde van poging tot moord en opzettelijke slagen of verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid. Hij werd diezelfde dag veroordeeld door het Hof van Beroep van Gent tot een gevangenisstraf van 9 jaar uit hoofde van poging om opzettelijk met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, te doden; aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen hebbende hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking tot gevolg gehad, met onmiddellijke aanhouding. Het arrest van het Hof van Beroep, dat zich in het administratief dossier bevindt, stelt onder meer wat volgt:

" (...) blijkt met afdoende zekerheid dat de beklaagde B.H. (...), zonder dat hij daartoe werd uitgelokt of zonder dat hij daarbij uit wettige zelfverdediging zou gehandeld hebben, S.M. (...) is te lijf gegaan met een mes, dit met de intentie om S.M. (...) te doden en met de omstandigheid dat hij daarbij gehandeld heeft met voorbedachten rade, en dat hij, in zijn plan wat gehinderd door F.K. (...), deze een steekwonde heeft toegebracht.

Alles wijst er op dat de beklaagde enkel en alleen uit was op wraak. Dat de beklaagde zou gedwongen geweest zijn door een macht waaraan hij niet kon weerstaan in de zin van artikel 71 van het Strafwetboek doordat de vader van S.M. (...) eventueel de dag voordien de dader van de inbraak in de woning van beklaagde zou geweest zijn, wordt niet in het minst aannemelijk gemaakt. (...)

Bij de straftoemeting houdt het hof rekening met de aard en de bijzonder ernst van de feiten en met de persoonlijkheid van de beklaagde.

De beklaagde heeft een totaal gebrek aan respect getoond voor de fysieke integriteit van (...) en (...). Hij is op bijzonder dierste en brutale wijze te werk gegaan. (...) Beklaagde meent het recht in eigen handen te kunne nemen en schrikt er niet voor terug om de zoon van de vermoedelijke dader van de inbraak bij hem te proberen vermoorden. Beklaagde maakt een zeer groot gevaar uit voor onze maatschappij en de ongemene agressiviteit, dierstheid en brutaliteit waarmee de beklaagde is te keer gegaan, waren ongetwijfeld voor de slachtoffers zeer traumatiserende en onderstrepen de buitengewone ernst van de feiten. (...) "

Door het Hof werd gewezen op het feit dat verzoeker zeer brutaal tewerk is gegaan, geen respect heeft voor de fysieke integriteit en een groot gevaar uitmaakt voor onze maatschappij.

Daarentegen blijkt uit het advies van De Commissie van Advies voor Vreemdelingen, die een ongunstig advies verleende ten aanzien tot het voorstel tot uitzetting van verzoeker, geenszins als zou er rekening gehouden zijn met de beoordeling die gemaakt werd door het Hof van Beroep. In het advies werd slechts onder meer het volgende gesteld:

n (...) Betrokkene is reeds sinds 2002 in België en is thans 57 jaar oud. Hij heeft quasi geen banden meer met zijn land van oorsprong (Kosovo) en zijn familie (echtgenote/ kinderen en kleinkinderen) verblijven legaal in het land. Zijn echtgenote en kinderen komen hem regelmatig bezoeken in de gevangenis.

In het licht van artikel 8 EVRM moet worden vastgesteld dat om voormelde redenen de verwijdering uit België niet zou stroken met voormelde bepaling. (...) "

N.a.v. het advies van de Commissie werd een nota opgesteld waarin gesteld werd dat het bestuur de menig is toegedaan dat het niet opportuun is om het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen te volgen daar verzoeker een ernstig gevaar betekent voor de openbare orde en dat het risico op herhaling niet is uitgesloten. Verder werd gemotiveerd als volgt:

"Daarentegen stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat volgens het Hof van Beroep van Gent betrokkene teen totaal gebrek aan respect getoond heet voor de fysieke integriteit van zijn slachtoffers. Dat hij op bijzonder drieste en brutale wijze te werk gegaan is. Dat hij een zeer groot gevaar uitmaakt voor zone maatschappij en de ongemene agressiviteit, driestheid en brutaliteit waarmee hij is te keer gegaan, waren getwijfeld voor de slachtoffers zeer traumatiserend en onderstrepen d buitengewone ernst van de feiten.

Zijn drie kinderen zijn geruime tijd volwassen en zijn in staat zelf keuze te maken. Ze kunne op ieder moment beslissen om betrokkene al- dan niet een bezoek te brengen in Kosovo.

Een terugwijzing verplicht het gezin niet om betrokkene te vergezellen naar Kosovo.

Het gevaar dat betrokkene betekent voor de openbare orde is groter dan zijn familiale belangen in België. Een maatregel tot terugwijzing dringt zich dan ook op. (...) "

Het bestuur heeft bij het nemen van de thans bestreden beslissing enerzijds een afweging gemaakt van de private en algemene belangen en anderzijds van het advies dat werd opgesteld door de commissie van Advies voor Vreemdelingen. Zoals blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing werd er bij de afweging van de privébelangen de aandacht gevestigd op de inhoud van het arrest van het Hof van Beroep en de door verzoeker gepleegde feiten. Verzoeker tracht tevergeefs de door hem gepleegde feiten te minimaliseren nu het Hof reeds heeft geoordeeld dat er geen sprake was van enige zelfverdediging. Verzoeker kan die argumenten niet meer dienstig opwerpen in zijn verzoekschrift.

Ook werd bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met het feit dat zijn kinderen en echtgenote in België verblijven, doch werd er, bij de proportionaliteitstoets op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden als zou er in de bestreden beslissing geen rekening gehouden zijn met zijn kinderen. Hierbij werd erop gewezen dat zij allen meerderjarig zijn, waardoor enerzijds niet blijkt dat er een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat en anderzijds de kinderen hun eigen keuze kunnen maken en hun vader steeds kunnen bezoeken in zijn herkomstland. Dit wordt niet weerlegd.

M.b.t. het langdurig verblijf in België, werd er ook terecht op gewezen dat verzoeker en zijn echtgenote het grootste deel van hun bestaan in Kosovo hebben doorgebracht. Dit wordt evenmin betwist door verzoeker.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestreden besluit is gegrond op artikel 20 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van het bestreden besluit als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en mogen niet op economische redenen berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

Wanneer de Koning een besluit tot uitzetting neemt voor een langdurig ingezetene wiens EU-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene, de in artikel 17, § 5, eerste lid, bedoelde bijzondere vermelding inzake internationale bescherming bevat, wordt de bevoegde overheid van de in de vermelding aangewezen lidstaat verzocht te bevestigen of de betrokkene aldaar nog steeds internationale bescherming geniet. Indien de langdurig ingezetene er nog steeds internationale bescherming geniet, wordt hij verwijderd naar deze lidstaat.

In afwijking van het vijfde lid, en onder voorbehoud van de internationale verplichtingen die België binden, kan de langdurig ingezetene verwijderd worden naar een ander land dan het land dat hem de internationale bescherming toegekend heeft, als er ernstige redenen zijn om hem als een bedreiging voor de veiligheid te beschouwen, of indien hij, ingevolge een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt."

Artikel 21 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van het bestreden besluit als volgt:

“§ 1

Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:

1° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft;

2° de door de Belgische overheden erkende vluchteling.

§ 2

Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:

1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar;

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.

§ 3

Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk:

1° de vreemdeling die er op regelmatige en ononderbroken wijze verblijft sedert minstens tien jaar;

2° de vreemdeling die voldoet aan de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te her krijgen;

3° de vreemdeling, niet van tafel en bed gescheiden echtgenoot van een Belg;

4° de vreemde werknemer, getroffen door een blijvende arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 24 van de wet van 10 april 1971 of van artikel 35 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, wanneer het arbeidsongeval verband houdt met of de beroepsziekte werd opgedaan bij de uitvoering van arbeidsprestaties van een vreemdeling die regelmatig in België verblijft."

In casu werd het besluit tot uitzetting pas genomen na het voorafgaandelijk advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Dit is geen bindend advies, doch er rust op de verwerende partij wel een bijzondere motiveringsplicht in die zin dat indien het advies niet wordt bijgetreden er in de beslissing moet worden gemotiveerd om welke redenen dit advies niet wordt gevolgd. De motivering mag niet beperkt blijven tot een louter tegenspreken van het advies, maar moet duidelijk maken waarom de beslissende overheid meent de argumenten waarop het advies steunt niet te kunnen volgen. Afwijken zal slechts mogelijk zijn indien wettige motieven worden gegeven om van het advies af te wijken en indien uit de formele motivering van het besluit blijkt op grond van welke precieze, juiste en pertinente

motieven wordt afgeweken van het advies. Het omstandig motiveren houdt niet in dat de overheid verplicht is het advies te weerleggen. Het volstaat dat uit de beslissing duidelijk blijkt om welke redenen de overheid oordeelde te moeten afwijken van het advies. Het is noodzakelijk, doch voldoende, dat de beslissing duidelijk en omstandig de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, "Formele motivering van bestuurshandelingen" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 157-158).

De Raad stelt vast dat in het bestreden besluit tot uitzetting de conclusies van het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen van 15 juni 2015 wordt hernomen. Dit advies dat deel uitmaakt van het administratief dossier, luidt als volgt:

"B.H. (...), van Kosovaarse nationaliteit, is geboren te Mitrovic (Kosovo) op (...).1958.

Betrokkene werd door de commissie gehoord, bijgestaan door zijn raadsman mr. K.V.D.S. (...).

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een veroordeling tot een gevangenisstraf van 9 jaar wegens poging tot doodslag (Hof van Beroep Gent, 21.10.2014).

De commissie geeft zich rekenschap van de ernst van de feiten, maar er dient ook rekening te worden gehouden met andere factoren.

Betrokkene is reeds sinds 2002 in België en is thans 57 jaar oud. Hij heeft quasi geen banden meer met zijn land van oorsprong (Kosovo) en zijn familie (echtgenote, kinderen en kleinkinderen) verblijven legaal in het land. Zijn echtgenote en kinderen komen hem regelmatig bezoeken in de gevangenis.

In het licht van artikel 8 EVRM moet worden vastgesteld dat om voormelde redenen de verwijdering uit België niet zou stroken met voormelde bepaling.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Commissie van oordeel dat een ongunstig advies moet worden uitgebracht met betrekking tot de vraag van de Algemene Directie Vreemdelingenzaken over het voorstel tot uitzetting van B.H. (...), overeenkomstig artikel 20 van de wet van 15 december 1980.

Besluit: de commissie adviseert het voorstel tot uitzetting NEGATIEF."

Vervolgens wordt in het bestreden besluit duidelijk gemotiveerd om welke redenen wordt afgeweken van dit advies. Er wordt – rekening houdende met de legaal in het Rijk verblijvende echtgenote van de verzoekende partij die bij haar op bezoek komt in de gevangenis, dat zij vier meerderjarige kinderen hebben die eveneens hun vader bezoeken en ook legaal verblijven in België, dat een andere zoon in België is overleden, dat een verwijdering een inmenging vormt in het privé- en familieleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM van de verzoekende partij, dat niet blijkt dat tussen de verzoekende partij en de meerderjarige kinderen een meer dan bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat, dat zij sociale banden heeft ontwikkeld in België, dat zij het grootste deel van haar bestaan in Kosovo heeft doorgebracht, dat er geen hinderpalen zijn om regelmatig contact tussen de verzoekende partij en haar familie te onderhouden – geoordeeld dat in casu de verzoekende partij een gevaar betekent voor de openbare orde en het risico op herhaling niet is uitgesloten, dat gelet op de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan zij blijk heeft gegeven mag worden aangenomen dat zij door haar persoonlijk gedrag een voortdurend gevaar betekent voor de openbare orde en dat een terugwijzing een gepaste maatregel is. De staatssecretaris meent dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de verzoekende partij voortvloeit zodanig is dat haar persoonlijke belangen en die van de haren geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Hiertoe wordt besloten omdat de verzoekende partij op 21 oktober 2014 tot 9 jaar effectieve gevangenisstraf werd veroordeeld met onmiddellijke aanhouding nu zij zich op 2 oktober 2012 schuldig maakte aan poging om opzettelijk met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade te doden, opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen hebbende hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende arbeidsongeschiktheid, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking tot gevolg gehad. De verwerende partij citeert eveneens uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 21 oktober 2014, waarin werd gesteld dat de verzoekende partij een totaal gebrek aan respect heeft getoond voor de fysieke integriteit van haar slachtoffers, dat zij op een bijzonder drieste en brutale wijze tewerk is gegaan, dat zij een zeer groot gevaar uitmaakt voor onze maatschappij en dat de ongemene dierstheid, agressiviteit en brutaliteit waarmee zij tewerk ging ongetwijfeld zeer traumatiserend waren voor de slachtoffers en de buitengewone ernst van de feiten onderstrepen.

De Raad kan slechts vaststellen dat in het besluit tot uitzetting aldus wel degelijk op duidelijke en omstandige wijze de redenen worden gegeven die de verwerende partij ertoe hebben doen besluiten het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen niet te volgen en dat wel degelijk een afweging werd gemaakt tussen de persoonlijke belangen en het algemeen belang, waarbij werd

geoordeeld dat het private belang in casu ondergeschikt is gelet op het vrijwaren van de openbare orde nu de verzoekende partij er een zeer ernstige bedreiging voor vormt. Dit is kennelijk redelijk nu het Hof van Beroep expliciet stelt dat de verzoekende partij een zeer groot gevaar uitmaakt voor de maatschappij.

De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat geen concrete, billijke afweging werd gemaakt tussen haar persoonlijke belangen en het algemeen belang. Het feit dat zij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij, doet hieraan echter geen afbreuk. Voorts geeft zij zelf toe dat zij een zeer ernstige strafrechtelijke inbreuk te hebben begaan. Beweren dat de verwerende partij geen aandacht heeft geschonken aan haar gedrag is dan ook naast de kwestie. Zij maakt niet aannemelijk welke elementen deze belangenafweging in een voor haar gunstige zin zouden hebben beïnvloed.

Waar zij betoogt dat de feiten waarvoor zij werd veroordeeld moeten worden gekaderd in een zeer specifieke context, context die zij schetst in haar middel, dient de Raad op te merken dat uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 21 oktober 2014 blijkt dat het Hof oordeelde dat met afdoende zekerheid blijkt dat de verzoekende partij zonder daartoe te zijn uitgelokt of zonder uit wettige zelfverdediging te handelen is overgegaan tot de feiten, namelijk het toebrengen van messteken met de intentie te doden, en dat zij hiertoe enkel niet is overgaan omdat zij hierbij door een andere persoon werd gehinderd. Het Hof stelt dat het vaststaat dat de verzoekende partij, anders dan zij wil doen geloven, gewapend met een mes enkel en alleen met de bedoeling te doden naar het Fietspunt is gegaan wetende dat zij daar S.M. kon aantreffen, op wie zij zich wou wreken omdat zij diens vader verdacht van een inbraak bij haar thuis de dag voordien. Volgens het Hof wijzen het gebruikte wapen, de plaatsen waar werd gestoken, de drieste wijze waarop zij tewerk ging en de uitlatingen die zij de dag voordien deed, op de intentie te doden. Enkel doordat zij zelf is moeten wegvluchten en doordat de hulpdiensten snel ter plaatse waren heeft zij haar verdere pogingen moeten staken en heeft het slachtoffer dat in levensgevaar verkeerde de aanslag op hem overleefd. Ook de voorbedachtheid blijkt volgens het Hof zeer duidelijk, namelijk doordat zij voorzien van een mes specifiek naar de plaats is gegaan waar het slachtoffer zich met zekerheid bevond. Alles wijst volgens het Hof op wraak, waarbij uit de getuigenverklaringen blijkt dat de verzoekende partij niet handelde uit zelfverdediging en dit zelf ook niet aannemelijk maakt. In zoverre de verzoekende partij tracht te overtuigen dat er sprake zou zijn van een situatie van inbraak bij haar thuis waarbij zij op dat moment een hevige stressreactie zou hebben gekregen, strookt dit betoog allerm minst met de overwegingen van genoemd arrest.

Voorts is het de Raad niet duidelijk hoe het feit dat de verzoekende partij zich vrijwillig zou hebben aangeboden een toestand van schuldinzicht betekent die recidive zal voorkomen. De verzoekende partij weerlegt op generlei wijze het motief van het bestreden besluit dat zij door haar gedrag een groot gevaar betekent voor de openbare orde en dat het risico op herhaling niet is uitgesloten. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier. Verder blijkt niet waarom zij lopende het onderzoek voorlopig in vrijheid zou zijn gesteld, zodat zij hier niet op automatische wijze uit kan afleiden dat dit impliceert dat zij geen gevaar betekent voor de openbare orde. Zij lijkt hierbij voorbij te gaan dat het Hof van Beroep haar op 21 oktober 2014 veroordeelde, met onmiddellijke aanhouding, tot een effectieve gevangenisstraf van 9 jaar stellende dat zich rekening houden met de bijzondere ernst van de feiten en met de gevaarlijke geestesgesteldheid een zwaardere straf opdringt dan deze opgelegd in eerste aanleg en dat *“die straf is absoluut noodzakelijk om de beklaagde de ernst van de door hem gepleegde feiten en de gevolgen ervan voor zijn slachtoffers te doen inzien en om de maatschappij te beveiligen”*. Het feit dat zij 22 maanden geen enkel gevaar zou hebben uitgemaakt voor de openbare orde - hetgeen zij zelf beweert - doet geen afbreuk aan het feit dat de rechter na deze 22 maanden finaal oordeelde dat de opsluiting absoluut noodzakelijk was onder meer om de maatschappij te beveiligen.

Voor zover de verzoekende partij meent dat een eenmalige veroordeling niet zou volstaan om over te gaan tot het nemen van een besluit tot terugwijzing, vindt dit geen steun in de bewoordingen van artikel 20 van de vreemdelingenwet. Er dient geen sprake te zijn van een *“crimineel patroon”*, zoals zij lijkt voor te houden. Verder beperkt zij zich tot loutere beweringen waar zij voorhoudt dat zij onberispelijk gedrag vertoont in de gevangenis. Het feit dat zij goed gedrag zou vertonen, dat zij jaren een positieve bijdrage zou hebben geleverd aan de Belgische maatschappij en economie, dat een voormalige werkgever haar opnieuw in dienst zou nemen, dat zij steeds financieel zou hebben ingestaan voor haar gezin en dat zij geen agressief persoon zou zijn – hetgeen in het licht van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot de strafrechtelijke veroordeling bovendien vraagtekens doet rijzen – weerlegt op zich niet het oordeel van de verwerende partij, die de belangen van de verzoekende partij en deze van de samenleving heeft afgewogen en vaststelde dat een besluit tot terugwijzing de gepaste maatregel is gelet op de zeer

ernstige bedreiging voor de openbare orde die van de verzoekende partij uitgaat gelet op de buitensporige gewelddadigheid die zij toonde op 2 oktober 2012 en de gevolgen ervan voor de slachtoffers. De verzoekende partij maakt met haar betoog allerm minst aannemelijk waarom er actueel geen gevaar voor de openbare orde zou zijn. De verwerende partij is op kennelijk redelijke wijze tot het bestreden besluit gekomen.

In het kader van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

In casu verwijst de verzoekende partij die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen, naar de band die ze heeft met haar echtgenote, drie kinderen en een kleinkind, die allen een verblijfsrecht hebben in België. Daargelaten de vraag of zij een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoont met haar meerderjarige kinderen en het kleinkind nu zij geen bijzondere banden van afhankelijkheid aantoont, staat niet ter discussie dat een dergelijke band bestaat tussen echtgenoten. Centraal staat de vraag of het bestreden besluit tot uitzetting dat gepaard gaat met een verbod op terugkeer van 10 jaar een gerechtvaardigde inmenging uitmaakt op het privé- en gezinsleven in de zin van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en meer bepaald of de inmenging van het openbaar gezag bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en ze noodzakelijk is in een democratische samenleving. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Er wordt evenwel geoordeeld dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag gekenmerkt door buitensporige gewelddadigheid en afwezigheid van respect voor andermans leven een voortdurende bedreiging vormt voor de openbare orde.

De Raad stelt vast dat in huidig voorliggende zaak de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij is voorzien in de wet en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De bestreden akte wordt immers genomen ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische samenleving in zijn geheel kan verder niet worden vastgesteld. Hiertoe wordt gewezen op het volgende.

Er dient te worden benadrukt dat het de verzoekende partij zelf is die haar privé- en gezinsleven in België in het gedrang heeft gebracht. Hierbij dient te worden gewezen op de ernstige feiten waaraan zij zich schuldig maakte en waarvan zij zelf de ernst toegeeft. In het besluit tot uitzetting wordt hierover geoordeeld dat zij aldus de openbare orde ernstig heeft geschaad en een voortdurende bedreiging vormt waarbij haar aanwezigheid in het Rijk als gevaarlijk wordt beschouwd. Hiertoe wordt besloten op grond van de strafrechtelijke feiten die zij pleegde, waarbij wordt gewezen op de ongemene agressiviteit, dристheid en brutaliteit waarmee zij tekeer ging die ongetwijfeld zeer traumatiserend was voor de slachtoffers. De verwerende partij is van mening dat de ernstige bedreiging die de verzoekende partij betekent voor de openbare orde zodanig is dat de persoonlijke belangen van de verzoekende partij en de haren geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij de motivering in de bestreden akte niet. Zo kan zij niet worden gevolgd in zoverre zij meent dat geen rekening werd gehouden met haar concrete familiale situatie. Zo wijst de Raad erop dat niet enkel wordt verwezen naar de strafrechtelijke veroordelingen, doch ook wordt aangegeven voor welke feiten de verzoekende partij werd veroordeeld en tot welke strafmaat. Tevens werd de schade voor de openbare orde die het gevolg was van de gepleegde feiten nagegaan alsook of uit de gepleegde feiten en het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde blijkt. Er werd vervolgens een belangenafweging doorgevoerd tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische samenleving, waarbij werd geoordeeld dat het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde zwaarder weegt dan haar persoonlijke belangen. De verzoekende partij toont niet aan met welke concrete aspecten van haar gezinsleven ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden akte. Zo worden alle gezinsleden benoemd, eveneens hun overleden zoon N., en wordt gewezen op het feit dat zowel de verzoekende partij als haar echtgenote reeds 14 jaar in het land zijn en dat de verzoekende partij hier sociale banden heeft opgebouwd. De verwerende partij wijst er tevens op dat de echtgenote en de kinderen van de verzoekende partij haar bezoeken in de gevangenis, doch eveneens dat er in casu geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie wordt aangetoond tussen de verzoekende partij en haar drie meerderjarige kinderen.

Het betoog van de verzoekende partij waar zij stelt dat de familie nauw aan elkaar hangt omwille van het overlijden van de oudste zoon van de verzoekende partij – zoon die in België begraven zou zijn –, dat de familieleden in België geïntegreerd zouden zijn, dat de belangen hier liggen, dat er geen enkele band meer is met Kosovo dat zij getraumatiseerd zouden zijn door de oorlog in het land van herkomst, dat er sprake is van kleinkinderen en dat de gezinsleden staatloos zijn zodat reizen niet evident is, doet geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij in casu op gemotiveerde wijze oordeelde dat de inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij verantwoord is, gelet op voorgaande bespreking. Verder blijkt uit de bespreking van het middel dat de verwerende partij eveneens op gemotiveerde wijze is afgeweken van het advies van de Commissie van advies voor de vreemdelingen.

De Raad merkt verder ook op dat op geen enkele concrete wijze blijkt dat een verderzetting van het gezinsleven in Kosovo onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn indien de gezinsleden dit wensen. Minstens kunnen de familieleden van de verzoekende partij op regelmatige tijdstippen de verzoekende partij opzoeken in Kosovo.

Bovendien geeft de verzoekende partij zelf toe dat het niet onmogelijk is dat zij de reis maken, doch zij beklaagt zich slechts over de procedure om de nodige reisdocumenten te bekomen. Voorts vereist het bestreden besluit niet dat de volledige familie mee verhuist naar Kosovo en staat niks de verzoekende partij in de weg om op regelmatige wijze contact te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Zij geeft niet aan dat dergelijke communicatie niet zou volstaan om te voldoen aan haar noden.

Het feit dat de verzoekende partij staatloos is geweest, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Bovendien heeft zij ondertussen de Kosovaarse nationaliteit bekomen, zodat het betoog inzake haar staatloosheid niet dienend is. In zoverre zij aanvoert dat Kosovo gedurende jaren heeft geweigerd banden met verzoekende partij te erkennen en dat zij er niet welkom was, betreft dit verder een loutere bewering gebaseerd op veronderstellingen van de verzoekende partij.

Verder kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij niet aantoont een gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM te onderhouden met haar meerderjarige kinderen, hetgeen de verwerende

partij eveneens in het bestreden besluit opmerkte, zodat zij niet ernstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat tussen hen de familiebanden uit elkaar worden getrokken.

Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting afgeleid worden voor een staat om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996 nr. 23218/94, GUL/Zwitserland).

Samenvattend blijkt dat de verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd naar de principes die voortvloeien uit de zaken Boultif en Uner van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

1. De aard en ernst van het misdrijf: de verwerende partij beschrijft in het bestreden besluit aan welk misdrijf de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt en verduidelijkt hoe ernstig zij dit inschat, namelijk dat er sprake is van buitengewoon ernstige feiten met buitensporige gewelddadigheid en afwezigheid van respect voor andermans leven en dat de ongemene agressiviteit, dierstheid en brutaliteit waarmee zij tekeer ging ongetwijfeld zeer traumatiserend waren voor de slachtoffers, hetgeen de buitengewone ernst van de feiten onderstreept.
2. De duur van het verblijf van de klager in gastland: verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij op 44-jarige leeftijd in België is aangekomen, 14 jaar geleden.
- 3.. De tijd die is verstreken sinds het misdrijf is begaan en het gedrag van de klager gedurende die periode: verwerende partij wijst op de feiten en stelt dat de verzoekende partij door haar gedrag ten tijde van de feiten een voortdurend gevaar betekent voor de openbare orde en dat een risico op herhaling niet is uitgesloten.
4. De nationaliteiten van de betrokken personen: er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij na een periode van staatloosheid erkend werd als Kosovaar en dat de overige familieleden staatloos zijn.
5. De familiesituatie van de klager: er wordt gewezen op de echtgenote en de 3 meerderjarige kinderen (en een kleinkind), die de verzoekende partij in de gevangenis bezoeken, er wordt melding gemaakt van de in 2004 overleden zoon. De verwerende partij preciseert dat niet blijkt dat tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige kinderen een meer dan bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat afgezien van de normale affectieve banden. Het feit dat de zoon in België begraven zou zijn is niet van aard afbreuk te doen aan het bestreden besluit.
6. Of de partner wist van het misdrijf toen hij of zij de relatie begon met de klager: de echtgenote was al met de verzoekende partij getrouwd toen het misdrijf werd begaan en is hiervan op de hoogte.
7. Of er kinderen zijn, en wat hun leeftijd is: de vier meerderjarige kinderen, waarvan 1 overleden, worden benoemd en er wordt verduidelijkt dat zij 28, 24 en 20 jaar oud zijn.
8. De ernst van de moeilijkheden die de partner zal ondervinden in het land waarheen de klager wordt uitgewezen: zij kan volgens de verwerende partij op regelmatige wijze contact onderhouden daar zij op regelmatige wijze het land kan in- en uitreizen.
9. Het belang en het welzijn van de kinderen, namelijk de ernst van de moeilijkheden voor de kinderen in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen: er blijkt volgens de verwerende partij geen onoverkomelijke hinderpaal om op regelmatige wijze met de verzoekende partij contact te onderhouden nu zij Kosovo op regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen. Verder zijn de kinderen reeds meerderjarig en wordt geen meer dan bijzondere afhankelijkheidsrelatie aangetoond.
10. De sterkte van de sociale, culturele en gezinsbanden met het gastland en het land van herkomst: verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij op 44jarige leeftijd, 14 jaar geleden, naar België is gekomen, dat zij weliswaar sociale banden heeft ontwikkeld maar dat zij evenwel het grootste deel van haar bestaan in Kosovo doorbracht, net als haar echtgenote die samen met haar naar België kwam en toen 38 jaar oud was.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde door te oordelen dat in casu het algemene belang zwaarder doorweegt dan de persoonlijke belangen van de verzoekende partij die erin bestaan dat zij een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Een incorrecte belangenafweging in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Aldus maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van het bestreden besluit. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt zij de schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat het bestreden besluit een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3.1. In wat zij als een tweede middel benoemt, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat er een Ministerieel Besluit tot terugwijzing wordt uitgevaardigd tegen verzoeker.

Terwijl dit in strijd is met artikel 3 EVRM omwille van zijn medische toestand en deze elementen reeds ter kennis waren van de verwerende partij zodat hier ten onrechte geen rekening mee werd gehouden. Artikel 3 EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Het Ministerieel Besluit meldt dat niets wijst op het bestaan van elementen met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Nochtans strookt dit niet met de gegevens betreffende de medische toestand van verzoeker zoals deze gekend waren bij de verwerende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en zoals ook blijkt uit het administratief dossier.

Verzoeker behoeft immers medische hulp wegens een hartkwaal die een regelmatige opvolging vereist. Zo is hij een maand geleden nog op transfer geplaatst naar de penitentiaire inrichting te Brugge teneinde aldaar gedurende 3 weken op de medische boeg zijn controle voor zijn harttoestand te kunnen ondergaan. (stuk 12)

Het is inderdaad zo dat deze medische opvolging noodzakelijk is voor verzoeker en de verwerende partij heeft ten onrechte nagelaten hiermee rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Hoewel dit element immers gekend was, blijkt geenszins uit de motivering van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met zijn specifieke gezondheidstoestand.

Dat aldus de materiële motiveringsplicht werd geschonden, alsook de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Dat dit eveneens een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Dat het middel ernstig is.”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 3 EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Er zou geen rekening gehouden zijn met de noodzakelijke medische opvolging daar hij lijdt aan een hartkwaal.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier niet blijkt als zou verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond van zijn medische situatie. Daarentegen blijkt wel dat zijn echtgenote lijdt aan psychologische aandoeningen. Het feit dat hij een maand geleden op transfer werd geplaatst naar de penitentiare inrichting in Brugge aldaar gedurende 3 weken op de medische boeg zijn controle voor zijn harttoestand te ondergaan, is geenszins van die aard om afbreuk te doen aan de toepassing van artikel 20 van de Vreemdelingenwet. Bovendien treedt het Ministerieel Besluit tot terugwijzing slechts in werking vanaf de datum van invrijheidsstelling van verzoeker, die 21 oktober 2014 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 jaar (strafeinde dus 2023). Een schending van artikel 3 EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt. Het tweede middel is niet ernstig."

2.3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaalt dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het betoog van de verzoekende partij, waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de hartkwaal waarvoor zij werd behandeld aangrijpt om te stellen dat het bestreden besluit een schending met zich meebrengt van artikel 3 van het EVRM. Uit de stukken van het administratief dossier, die door de verzoekende partij eveneens bij het verzoekschrift worden gevoegd, blijkt dat de verzoekende partij in 2008 tweemaal in het ziekenhuis werd opgenomen omwille van een acuut coronair syndroom, waarvoor zij werd behandeld. Het ongedateerde, maar hoogstwaarschijnlijk uit de periode tussen november en 17 december 2008 afkomstige medische verslag – gelet op het feit dat in de “Voorgeschiedenis” wordt verwezen naar november 2008 en bij “Afspraken” wordt verwezen naar een afspraak bij dr. D. op 17 december 2008 – stelt onder “Klinisch onderzoek” Matig obees. Goede algemene toestand., en de arts besluit dat “Uw patiënt kon onze afdeling op 19 november 2008 in goede algemene conditie”. Er werden geen recente medische gegevens aan het dossier, noch aan het verzoekschrift toegevoegd die wijzen op een wijziging, laat staan een verslechtering in de medische toestand. Voorts blijkt uit het attest van gevangenschap dat werd toegevoegd aan het verzoekschrift dat de verzoekende partij onder het gewoon regime wordt vastgehouden. Er wordt geen melding gemaakt van een medische problematiek of bepaalde noodzakelijke voorzorgen. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat “Zo is hij een maand geleden nog op transfer geplaatst naar de penitentiare inrichting te Brugge teneinde aldaar gedurende 3 weken op de medische boeg zijn controle voor zijn harttoestand te kunnen ondergaan (stuk 12)”, kan de Raad enkel vaststellen dat dit niet blijkt uit het aan het verzoekschrift gevoegde stuk 12, noch uit de andere gevoegde stukken, noch uit het administratief dossier. Bovendien, zelfs al zou de verzoekende partij een medische controle hebben ondergaan, dan betekent dit an sich niet dat een terugwijzing naar Kosovo een schending van artikel 3 van het EVRM betekent. Daarenboven laat de verzoekende partij na de uitkomst van de medische controle te verduidelijken, terwijl andere recente informatie over zijn medische toestand ontbreekt. Het komt de Raad voor dat de verwerende partij in het bestreden besluit op kennelijk redelijke wijze oordeelde dat “Overwegende dat niets wijst op het bestaan

van elementen met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken". De verzoekende partij kan de verwerende partij eveneens niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met haar medische toestand zoals die haar op dat moment gekend was. Zij laat na te staven dat zij de opvolging waaraan zij nood meent te hebben niet zal kunnen verkrijgen in Kosovo, reden waarom zij een schending van artikel 3 van het EVRM vreest.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van het bestreden besluit. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt zij de schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonbaar dat het bestreden besluit een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN